

Alain Gavriluțiu

BUBE AMARE

EDITURA FOR YOU

București, 2016

ROCKSTAR

M-am născut în România în momentul cel mai nepotrivit cu putință. Nu mă refer la marele cutremur din '77, ci așa, la contextul general în care îmi încadrez parametrii existenței și îmi cartografiez viitorul și perspectivele. Până la urmă, cât de greu poate fi să-ți estimezi viața? Cât pot să trăiesc? În cel mai bun caz, până la 90 de ani, dar cu stilul meu de viață, nu cred. Să zicem, cu indulgență, de dragul ultimilor mei neuroni neatinși de nevroză, 80. Deci orizontul de viață se întinde cam până în 2057. Dar în toate mințile, continent și încă activ sexual, nu pot depăși 2037. Deci mai am puțin. Mai deprimant e că nu sunt singurul în această situație. Așadar, ce ne facem? Eu pot să mă plâng. Sunt român, deci mă pricep. Însă ar dura prea mult numai să mă hotărâsc de unde să încep. Așa că mă voi prezenta și, după ce-o să termin cu *cine*, vom vedea și *ce* sau *cum*.

Sunt sătul până peste cap să zic „da“ cu jumătate de gură și, sub pretextul cumpătărilor, să folosesc jumătăți de măsură. Răbdarea nu e cea mai mare virtute a mea și uneori regret asta, căci mi-aș dori, cu riscul de a fi mai plicticos, să pot aștepta mai mult. Eu vreau totul acum. În schimb, nu

pot da nimic. Nu mă pricep la altceva în afară de cuvinte. Și pe acelea uneori le mai încurc. Sunt greierele stâlcit de talpa unui pantof. Sunt artist, un parazit fără niciun aport la produsul intern brut, un impostor care se laudă cu idei când oricui până la urmă îi pică fisa măcar o dată-n viață, un alchimist cu îndeletniciri oneroase, care vrea să transforme vorbele în glorie și bani, alunecos și care nu joacă table.

Sunt un ciudat mizantrop care-și scoate capul pe balcon și te privește cu dispreț atunci când îți montezi grătarul în fața scării și-l încingi cu vecinii, înghițind bere în ritm de Guță, hăhăind mitocănesc și tare, fluierând trecătoarele în minijupe, aruncând după ele cu măscări deocheate. De ce n-ai face-o? Unora observ că le place. Sunt obișnuit să îți lași inocent resturile de mici, coltucele de pâine și cutiile și-fonate de bere lângă roata unei mașini din parcare. Unde altundeva? Gunoarul e prea departe, iar burdihanul atârna greu de când te-ai lăsat de muncă și ți-ai deschis butic. Sunt îndeajuns de bătrân ca să ascult cu nostalgie Frankie Knuckles la Thump Radio, dar sunt și mult prea tânăr ca să mă delectez la cafeaua de dimineață uitându-mă, în reluare, cum se chinuie hienele cu buze roșii și ochi goi să cânte live.

Sunt pietonul impertinent pe care-l înjuri în intersecție pentru că trece pe verde. Sunt vinovat pentru premeditare. Când o să-ți primești o bordură în parbriz, să știi că primăria a făcut treabă de mântuială, iar eu, înainte de tine, am înghițit multe. Sunt în căutarea senzației de libertate pe care o ai în dimineața unei zile libere. Sunt incapabil să mă relaxez, râd des, dar e mai mult pe fond nervos și nu mă dau în vânt nici după sărbători. Sunt copilul rău la care nu vine Moș Crăciun și care, de câțiva ani, îi trage lui Moș Ene una în boașe. Am

insomnie, dar încerc să mă las. Nu se poate. Fără vicii nu poți supraviețui în România decât în cămașă de forță. Măcar ai avantajul că drogurile fac oficial parte din tratament.

Sunt fumătorul care se simte discriminat când e trimis să fumeze pe balcon și care-și roade unghiile în avion, respirându-și hainele numai ca să simtă miros de tutun. Sunt cel care, ajuns la destinație, roagă taximetristul să nu plece, să lase ceasul să meargă până se termină melodia de la radio. Este Etta James și te miri că un șofer care a claxonat toate femeile sub 40 de ani pe trecerea de pietoni nu are melodii tematice legate de parai, femei și valoare. Sunt rușinat și mă jenez pentru prejudecăți. Din păcate, în România nu există excepții, ci doar erori. Taximetristul nu mai rezistă, *I'd Rather Go Blind* e o tortură. Schimbă postul cu un hit care face furori la nunți. Prejudicata își pierde sensul negativ când coincide cu realitatea. Sunt liniștit atunci. Am avut dreptate. Sunt obligat, totuși, să-i las bacșiș. M-am străduit, însă o dată-n viață nu m-am putut împiedica să fiu meschin.

Sunt necunoscutul căruia i-au furat scuterul pentru că am vrut să fac primul pas și nu mi l-am mai ascuns în spălătorie, sperând ca dovada mea de încredere să-i responsabilizeze pe hoți. Sunt obstacolul căzut pe scările rulante de la metrou peste care treci agasat, înjurându-l mărunț pe ăla care mi-a pus alcoolul în gură și jointul între dinți. Sunt cel căzut de care nu-ți pasă, pentru că ai probleme mai mari de rezolvat, cum ar fi restanța la bancă, meniul de a doua zi și o șefă care-i vacă, incompetentă și nebună. Sunt ghinionistul cu care se blochează liftul într-o zi de duminică.

Am talent la clape, dar niciun pic de ureche muzicală, așa că nu pot fi manelist. Sunt un administrator de bloc as-

pirant, solitar Che Guevara de scară, conspirator de apartament, torționar la borcan care se luptă să nu fie furat la întreținere. În realitate, nu sunt nici măcar atât. Pur și simplu nu-mi pasă. Asta nu-nseamnă că nu mi-aș dori să fiu administrator de bloc pentru o zi. Genul care își ține șuvița din dreapta mai lungă, petrecută peste chelie, un mic dictator care încasează întreținerea în subsolul unei scări. Aș cheltui imediat fondul de rulment pe un Playstation, boxe și-un televizor imens. De aia o duc foștii securiști bine. N-au auzit de Playstation și sunt administratori de bloc.

Sunt privit prelung de gospodine isterice, rujate strident, neveste din obișnuință ai căror soți au înțeles că să i-o tragi unei curve îi costă mai ieftin decât să-și convingă propria nevestă. Pentru ele e prea târziu căci, după transpirația de deasupra buzei, sunt deja la menopauză, dar le răspund politicos când mă întreabă condescendent dacă mi se iau tatuajele de pe mână. Sunt sătul de argumentul că cerceii produc impotență și nici nu mai pot să dovedesc la nesfârșit că nu e așa.

Sunt în permanentă mișcare, o agitație nevropată și, deși nu ies aproape deloc din casă, obosesc suindu-mă pe pereți. Sunt obligat să merg la cumpărături ca să nu mor de foame, dar nu suport să stau la coadă între două mormane de semicongelate, întinzându-mă printre sticle de ulei, mici, cârnați și smântână să iau un pachet de gumă. Sunt obosit, merg mult pe jos ca să nu-i mai încurc pe pensionarii vivace care mă împing crispați, chiar dacă autobuzul e gol și suntem doar trei, ca să prindă locurile din față.

Sunt mirat de lipsa de imaginație a gherțoilor care-și pun ca număr de înmatriculare marca mașinii scumpe pe

care-o conduc. B-22-POR. Văd că-i un Porsche, ăsta-i roșul lui, să fie văzut, și de-aia ai dat atâția bani pe el, deși nu știi să-l conduci. Să-l botezi la fel în acte e redundant. Cine n-a răs măcar o dată de Gheorghe Gheorghe nu-i român. Sunt adultul rezultat din adolescentul de 15 ani care-ți împrumuta caseta video a concertului de la Barcelona al lui Sepultura numai dacă te cunoștea bine. Adaug la rețetă confuzia națională ce-a urmat după Revoluție, care a culminat cu Criza. 80 de ani e deja prea mult. Mai scad zece.

Sunt gata să renunț. Nu pot da la nesfârșit cu capul în zid. Ce administrator? Ce m-aș mai face lichea! Uneori, deși scotocesc prin encefal, nu dau de nicio inițiativă, am cortexul din var și nimeni nu încearcă să mi-l stingă. Sunt lipsit de idei preconcepute – sau așa îmi place să cred – și de aceea nu-i ponegrec pe maneliști. Îmi sunt dragi, dar nu-mi trimiteti dedicații, nu ascult porcării. Îi apreciez doar conceptual pentru îndrăzneala, sau inconștiența, de a fi onești și de a face ceea ce ne dorim cu toții: să ne împlinim viața. În cazul lor, mașina de teren cu tapițerie de piele și sistem audio Bose. Sunt însă mai exigent cu tabăra cealaltă, a celor ce trebuiau, prin statut și pretenții, să mențină ștacheta, s-o ridice după puteri și să ofere alternativă. Cine a eșuat lamentabil? Unde se ascunde impostura? Unde începe marea și unde se termină ultimul șpagat al unui spectacol de teatru de prost gust?

De obicei sunt împins pe stradă, mai ales sâmbăta noaptea, de gardienii de pe la vreun club. Sunt înfricoșat de fiecare dată când mă împinge un gardian. Reflexul rămâne în sânge, chiar dacă au trecut douăzeci de ani. De aceea sunt sceptic când vine vorba să interacționez cu instituțiile statu-

CUPRINS

Introspecție, autoanaliză, terapie prin scris

de Gigi Ghinea / 7

Amar, dar viu, de Vera Ion / 15

Rockstar / 19

Atelier de integrare în România / 30

Premiere / 42

Ura și vai / 54

Arca lui RO / 69

Proces de conștiință / 85

Pierderi colaterale / 105

Timpul lui Proust / 122

Ochelarii de soare / 133

Desenele animate să plece acasă / 142

Corp *incorporated* / 152

Epoca iluziei / 166